

[Hartvig Frisch.]

megen Glæde af den Løsning, at man ved sin Bliven hjemme faktisk bevarer den nuværende Forfatning og dermed Landstinget.

Paa mit Partis Vegne skal jeg saa kraftigt som muligt anbefale at stemme for den nye Grundlov. Det er i Folkefrihedens 90de Aar, denne store Gerning øves, og den 5. Juni i Aar bør blive en Folkets Festsdag, hvor Flagene gaar til Tops for Folkefrihed og Folkestyre.

Brøsen: Lad mig blive et Øjeblik ved det Billede, som jo et Par Gange af Forligstilhængerne blev anvendt forud for Valgene, nemlig den gamle Sporvogn. Nu holder den altsaa her paa ny, efter at den med sin dyre Last har været rundt omkring i Landet — her tænker jeg naturligvis paa Grundlovstilhængerne, der sammen med os andre har været ude baade til Folketings- og Landstingsvalg. Det viser sig altsaa nu, at der er en Del af dem, der tog ud med Sporvognen, som er blevet byttet om og altsaa ikke er kommet tilbage, men man har ogsaa tabt en Del, ganske vist ikke saa mange, men alligevel er der ikke kommet saa mange tilbage, som drog ud.

Se, vi fra Venstres Side foretrak jo at køre i vor egen Vogn. Det blev vi haanet meget for. Næsten alle Partier her i Rigsdagen var af den Anskuelse, at eet Parti maatte i alt Fald tabe ved det forestaaende Valg, og det var Partiet Venstre. Man søgte jo at fortælle hinanden det saa længe, at man i Virkeligheden troede derpaa. Derfor maa Skuffelsen være ikke saa ganske ringe, nu da Resultatet af Valgene foreligger og det viser sig, at vi, der var her før, er her endnu, og der er oven i Købet et Par Stykker til. Vi har altsaa Grund til at være relativt tilfredse med det afholdte Valg. Det frister selvfølgelig aldeles ikke til Overmod fra vor Side, men jeg mener, at der i Valgets Resultat ligger en Opmuntring til os. De mange onde Spaadomme, der kom frem over for Venstre, da vi gik ud til Valg, er slaaet fejl alle til Hobe.

Hvad i øvrigt angaar Valget, har jeg forstaaet Formanden saaledes, at den egentlige politiske Debat skal føres ved Tillægsbevillingslovsforslagets tredie Behandling, og jeg kan være enig med Formanden i, at det sikkert vil være det rigtige. Jeg blev derfor noget forbavset over enkelte af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fremsatte her. Jeg maatte uvilkaarlig spekulere over, om det var Tillægsbevillingslovsforslaget, der er til Behandling her, og ikke Grundlovsforslaget. Det ærede Med-

lem talte jo ikke saa meget om Grundlovsforslaget som om adskillige andre Problemer: Arbejdsløshed, den almindelige Værnepligt, Indkaldelsen af 8 000—9 000 Mand o. s. v. Selvfølgelig kan der være Bemærkninger at gøre til disse forskellige Spørgsmaal fra vor Side, men jeg mener, som sagt, at det, der er til Forhandling her i Dag, er Grundloven — senere kan vi saa komme tilbage til de andre Spørgsmaal.

Grundlovsforslaget er nu fremsat af den højtærede Statsminister, naturligvis med samme Indhold, som da det blev vedtaget i sidste Rigsdagssamling. Det, der nu er Tale om for Rigsdagens Vedkommende, er jo Bekræftelse eller Forkastelse. Der er naturligvis heller ikke for mig nogen videre Grund til at komme ind paa Detailler, som tidligere har været grundigt gennemdrøftet, men jeg ønsker dog at gøre nogle enkelte Bemærkninger netop under Hensyn til Valget, der har været afholdt, og hvad der dér er kommet frem. Jeg synes, at man har Lov at fremhæve som det karakteristiske ved de politiske Møder, der gik forud for Valget, at man fra Forligspartiernes Side talte meget lidt om Grundloven, og jeg kan i alt Fald forsikre, at de Vælgere, der kom til Stede ved disse politiske Møder, hvis de ikke i Forvejen var orienterede, ikke bragte meget med sig hjem af Udtalelserne af Forligspartiernes Ordførere med Hensyn til Indholdet af den nye Grundlov. Det var i Regelen højst 5—10 Minutter, man anvendte, og disse Minutter blev navnlig anvendt til at gøre Forsøg paa at fremstille Venstre som et ikke demokratisk Parti. Det havde været det, men nu var det det ikke mere, da Partiet ikke vilde være med til at gennemføre den efter deres Mening saa udmærkede Grundlov. Det var naturligvis let for Venstres Kandidater at svare, og navnlig kunde vi da med Hensyn til Grundlovsspørgsmaalet i vort Land i det hele henviser til den store Indsats, som ingen vil nægte at Venstre har øvet for netop at slette Skellene, som det skete ved Ændringen af Grundloven af 1866 — da var det jo, det store Gennembrud skete i dansk Forfatningspolitik —, hvor alle Partier enedes og det hele endte i Fryd og Gammen over Resultatet.

Man har hævdet, at Venstre ikke er et demokratisk Parti, og har ikke mindst de Steder, hvor jeg har været, stærkt railleret over, at Venstre ikke vilde være med til at sætte Valgretsaldere ned til de 23 Aar, men holdt paa de 25 Aar. Se, Forholdet er jo det, at paa alle andre Omraader her i Livet fordrer man — og i den